

maalet hermed skulde være at give større Sikkerhed for, at der ikke gennem Bestemmelserne lægges den vederlagsfri Anvisning Hindringer i Vejen.

I Stk. 3. ønskede man nærmere fastslaaet i selve Loven, hvilke Forpligtelser der skulde gælde med Hensyn til Samarbejdet mellem de anerkendte Engageringskontorer og den offentlige Arbejdsanvisning.

Bestemmelsen i Stk. 4 ønskede man ændret saaledes, at den kunde komme til Anvendelse, saa snart det maatte anses for „hensigtsmæssigt“ for at tilfredsstille Trangen til Anvisningen, at der blev givet Adgang til at udøve Pladsanvisning for Betaling. Endvidere skulde Ministeren i et saadant Tilfælde — gennem Ændring af Ordet: „kan“ i 3die Linie til: „skal“ — ikke have Ret til at afvise Begøring om Anerkendelse af privat Arbejdsanvisning, saafremt den paagældende Person opfyldte de Krav, som Næringsloven stiller for at opnaa Næringsbevis.

Endelig ønskede man i dette Stykke Ordene: „i den Udstrækning og paa de nærmere Vilkaar . . . . ., som Ministeren anser det for paakrævet at foreskrive“ erstattet med Ordene: „paa tilsvarende Vis som i Stk. 3. anført“. Det skulde herved opnaas, at Loven selv i højere Grad fikserede Vilkaarene for at drive den i Stykket omhandlede Pladsanvisning for Betaling.

Der er i den Tid, der er forløbet, siden Socialraadet afgav den paagældende Betænkning, gentagne Gange paa ny rejst Kritik mod forskellige private Engageringsbureauer. Da Ministeriet maa anse denne Kritik for berettiget, og da Trangen til Arbejdsanvisning for Funktionærer efter Ministeriets Mening vil kunne tilfredsstilles uden den paagældende private Anvisningsvirksomhed, har man fundet det rimeligt at søge gennemført en Ordning af dette Spørgsmaal i Overensstemmelse med det af Socialraadets Flertal stillede Forslag, dog at man har foreslaet, at Forhyring af Skibsmandskab undtages fra Forslagets Bestemmelser, jfr. Paragrafens Stk. 6, som henhørende under Særlovgivningen.

De hertil sigtende Bestemmelser indeholdes i Lovforslagets § 1.

Det tilsvarende Spørgsmaal har i øvrigt tidligere været gjort til Genstand for Overvejelser indenfor den internationale Arbejdsorganisation paa den første internationale Arbejdskonference i Washington i Aaret 1919. Overvejelserne resulterede i Vedtagelsen af en Henstilling vedrørende Arbejdsløshed, i hvilken det udtaltes, at hvert

Medlem af den internationale Arbejdsorganisation skulde drage Omsorg for, at der blev udstedt Forbud mod Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer, der mod Betaling eller for Vindings Skyld driver Arbejdsanvisning, og at eventuelle bestaaende Kontorer kun fik Ret til at fortsætte deres Virksomhed under Regeringskontrol. Endelig skulde der træffes Foranstaltning til deres Afskaffelse saa snart som muligt.

I Medfør af Artikel 405 i Fredstraktaten af 28. Juni 1919 forelagdes denne Henstilling i Foraaret 1921 for Rigsdagen, men gav ikke Anledning til nogen Beslutning fra dennes Side (Rigsdagstidende 1920—21, Tillæg A. Sp. 4355, Landstingets Forhandlinger Sp. 691).

Til § 2.

Der har endvidere i de forløbne Aar adskillige Gange været fremsat Kritik imod den Virksomhed, der udøves af private Kontorer, der beskæftiger sig med at anvise midlertidig Hjælp ved almindelig Husgerning, til Vask, Rengøring o. s. v. Disse Virksomheder, der som oftest betegner sig „Husgerningskontorer“, betinger sig et Vederlag for deres Assistance, der ikke staar i noget rimeligt Forhold til det Arbejde, som Kontorerne præsterer, eller til de Udgifter, som Virksomheden medfører.

Ministeriet maa ligeledes anse denne Kritik for berettiget, og da disse Kontorers Opretholdelse ikke kan anses for ønskelig eller nødvendig ud fra et socialt Synspunkt, idet den paagældende Anvisningsvirksomhed paa fyldestgørende Vis i Almindelighed vil kunne bestrides af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, foreslaar man i § 2 et Forbud mod at udøve en saadan Virksomhed.

For at sikre sig, at Trangen til Anvisning i alle Tilfælde kan fyldestgøres, har man dog ment at maatte aabne Adgang til i Henhold til en Bevilling at udøve den paagældende Virksomhed i Kommuner, hvor den offentlige Anvisning ikke vilde være i Stand til at tilfredsstille Trangen, fordi der ikke findes et offentligt Arbejdsanvisningskontor i selve Kommunen eller i en saadan Nærhed af denne, at der for Kommunens Beboere er let Adgang til at faa den fornødne Arbejdskraft anvist gennem Kontoret.

Til § 3.

Ved Lov af 1. April 1891 om Fæstevirksomhedens Ordning aabnedes der Adgang til i Henhold til Bevilling at drive Fæstevirksomhed, d. v. s. at medvirke ved Afslutning af Tyendekontrakter.